

Magam. ‘La recerca de l’essència com a part de tot’

Imanol López. Barcelona.

10-12 minutos

Des d’una petita urbanització de la Pera, al Baix Empordà, dues compositores fan música des de fa ben bé dos anys i mig. La **Marta Vila Boy** i la **Vega Montero** es fan dir [Magam](#), i han trobat un espai molt personal en la música que necessiten compartir. Les dues eren intèrprets de música antiga, i alguna mosca els haurà picat, perquè ara no poden parar de crear. Han trobat en la seva dualitat un equilibri; melodia i soroll, acústica i electrònica. Binomis que no deixen de sumar. Interessades en molts camps, com la pedagogia o les arts escèniques, **estan capficades en trobar l’essència de les coses i les persones amb la música.**

© GERARD GARCÍA

Imanol: D'on sorgeix Magam?

Vera: Jo crec que per a les dues ha sigut una necessitat creativa. Nosaltres veníem del món de la interpretació i ens ha sortit d'una manera molt natural, de voler fer alguna cosa començant des de zero, però aportant tot el bagatge que portem. Una necessitat de dintre: com aquells actors que després dirigeixen o escriuen. Llençar-nos, veure què podíem fer. Per nosaltres és un repte.

Marta: Portàvem molts anys d'intèrprets i arriba un moment en què notes que d'una cosa has tret tot el suc que en podies treure. A més, aquest sentiment se'ns va barrejar amb la inquietud de fer coses noves i evolucionar una mica més dins del món de la música. Passar de la interpretació a la composició va ser un procés. En primer lloc, d'improvisació. Abans de compondre, agafar els instruments i tocar sense una partitura davant. Crear.

I: És un repte compondre a quatre mans?

V: Ens complementem molt bé. La Marta té una part artística molt forta, i jo tinc una part tècnica en la que tinc més pes. Tot i que les dues fem les dues coses. Diguéssim que hi ha uns rols molt clars i molt definits, que van variant a vegades. Però la dualitat ens ajuda molt, perquè jo sense una cosa no podria fer l'altra i ella sense l'altra tampoc. O sigui que en aquest sentit crec que hem trobat un equilibri. I sí que hi ha moments de tensió... com en tota creació. Un està fent un quadre i amb si mateix també té un diàleg. Tot suma. T'ajuda a arribar més lluny.

I: En algun moment heu parlat d'un moment embrionari d'improvisació. La creativitat de Magam parteix des d'aquí?

M: En el meu cas sempre m'assec davant del piano a trobar melodies. No és posar a la ment 'ara faré això' o 'ara faré aquesta tonalitat, i després aquesta...'. Ho hem provat, i a nosaltres no ens funciona. Venim del món de la música, però no hem estudiat la carrera específica de composició. Potser si portes més temps estudiant en aquest sentit tens una estructura al cap molt fixe, de

'faré això'. Per nosaltres és una mica inspiració, i molt intuïtiu. A partir d'una idea que sorgeix l'ordenem i comentem.

V: Aleshores ve la part més tècnica i més mental. De fet ens ajuda molt partir de la improvisació, per poder arribar a tenir un material genuí, que crec que és molt sincer també.

M: Ens centrem en una idea, en un tema o en alguna cosa què ens inspira. I sobre això ens deixem portar una mica. El primer pas no és gens mental. Després sí que utilitzes la ment per ordenar les idees que t'han vingut. Aleshores intervé la ment i l'experiència que tenim. Tot el bagatge surt.

© GERARD GARCÍA

I: Els processos, si no són mentals, són difícils de compartir. Aleshores, fins a quin punt el vostre procés creatiu és conjunt?

V: Sempre hi ha un primer impuls d'una de les dues. I a partir d'aquí es va afegint. Quan estem orquestrant, normalment partim d'una peça que ha escrit inicialment la Marta, però a mi em genera melodies, contramelodies o una part B. L'impuls és d'una de les dues, però el resultat és mutu. A partir d'uns compassos, d'una melodia, un tema al piano, ... ho transformem, i el resultat final no té

res a veure amb l'inicial. Van sorgint dubtes i proves a través de tot el procés. Hi ha un impuls, i a partir d'això hi ha creativitat per part de les dues.

M: També depèn del tipus de peça. Normalment en les peces més electròniques l'impuls el genera la Vera, i si és més simfònic o al piano parteix de mi. Tot i que sempre depèn de la peça. A partir del que genera una ens anem trobant, anem creant.

I: Creeu des de coses molt petites que us toquen, normalment. Tres notes que canta el vostre fill, o una exposició d'escultures de fusta que visiteu a l'Empordà. D'on surten exactament aquests impulsos dels què parreu?

M: A mi em surten del cor. És el que em toca. Si veig un arbre molt bonic m'impacta i hi vull posar música.

V: A vegades és simplement una experiència que has tingut. Suposo que tots els artistes ho fan. A nosaltres ens crida molt, per exemple, obres d'altres artistes. Poder posar música al que veus i al que perceps d'aquella persona o d'aquella obra. En el cas de les escultures de fusta vam arribar allà i ja vam sentir la música. De fet, parlant amb el propi artista ens deia que ell sempre havia escoltat música en aquella exposició.

M: Has de veure la bellesa que hi ha en les coses o en les persones. Perquè també ens encarreguen música personalitzada, inspirada en la persona.

V: Captar l'essència d'alguna cosa i plasmar-ho en música. Com altres fan en poemes, o en literatura de qualsevol tipus, o amb vídeo, cinema...

I: Heu parlat de la música personalitzada que feu. Els retrats sonors de persones o el que heu anomenat la fusió sonora, basada en els vincles personals. Com es capta l'essència d'una persona en notes?

M: És difícil d'explicar. En tot art hi ha un moment en què la paraula

limita molt. En el nostre cas molts cops no coneixem ni la persona quan rebem un encàrrec. Aleshores qui contacta amb nosaltres a vegades ens diu alguna característica de la persona, o ens dona una foto perquè en tinguem una imatge.

V: Realment mirar la foto és com mirar un quadre i fer una música. Tornem a la imatge i a l'essència.

M: Jo m'assec al piano i penso en la persona, encara que no la conegui. En el seu nom, per exemple, i surten unes notes. Sempre està buscat des de la recerca de la bellesa en l'altre, de la seva ànima. Tot i que a vegades pots trobar aquesta bellesa en imatges completament decadents.

V: Treballant amb sorolls. Com un soroll que a priori no és música es pot transformar. Com la fusta que cau o com el cotxe que passa. És interessant perquè els tenim tot el dia al voltant. Per nosaltres és important processar això i crear art, fer una obra, una música.

I: Creieu que l'autor és un filtre o una veu?

M: La nostra música és sense lletra, tot són sons i coses que no limiten amb res, que deixen molt oberta la seva interpretació. Jo puc fer una obra pensant en una cosa concreta, però en ser escoltada vull que cadascú escolti el que vulgui, li desperti alguna cosa, o que trobin el que necessitin en aquell moment veure. No tenim per què veure el mateix. Fins i tot ens passa amb els retrats sonors: hi ha gent que de seguida els hi arriba, i altres que els hi fa cert respecte. A vegades han d'escoltar la cançó diverses vegades per empatitzar. Però la música potser l'escoltes en un moment i et porta a un lloc, i l'escoltes en un altre moment (inclús el mateix dia) i et porta a un altre lloc. I això és bonic. Deixar obert perquè la persona senti i es deixi portar.

I: Quina creieu que és la finalitat de la vostra música?

V: Tot l'art canvia a les persones. Jo crec que la finalitat màxima de l'art és moure coses que igual per tu mateix no pots trobar. És molt primigeni. Tothom canta des de petit. Crec que la finalitat és moure

per dins. Ja no fer-te emocionar, però sí moure alguna cosa de l'ànima. Ja sigui un còmic, una música o un quadre. Crec que et permet trobar coses dins teu que no havies vist.

© GERARD GARCÍA

I: Això té a veure amb ‘La recerca de l’essència com a part de tot’ a la què us referiu en la vostra descripció a la web?

V: L’essència com a part de tot’ és que jo faig una obra i l’altra persona la pot rebre, pot sentir coses amb això. Hi ha una connexió, i és el que busquem. I el que busquen tots els artistes. És poder utilitzar un llenguatge comú, encara que sigui aliè a l’altra persona. És a dir, encara que no sàpigues música la pots apreciar, i jo t’estic donant alguna cosa que potser no sabíem que teníem en comú. Però sempre hi és, és un vincle que tenim tots. Potser jo plasmo experiències amb música, i potser l’altra persona les rep i les transforma. És com una energia que flueix.

I: En fer composicions tan íntimes suposo que és fàcil establir una connexió amb l’altra. Em refereixo sobretot als retrats sonors, quan entregueu una peça suposo que teniu un feedback.

M: En el cas del retrat sonor, que és només cap a la persona, la

majoria ens han dit que despertava alguna cosa en ells, una emoció. Fins i tot alguns han plorat. Com si despertéssim alguna cosa seva que no recordaven que hi era. Ens han arribat a dir: 'quants anys feia que no escoltava aquesta melodia' o 'aquesta melodia em fa estimar el meu nom'. Vull dir que la gent sembla agraïda, i la nostra música mou coses molt internes de la persona. Fins i tot la reacció primera d'"ostres, a mi em provoca coses', i la segona i la tercera els fa escoltar coses noves. Vull dir que és bonic també que visquin un procés personal de treure potser primer una ràbia o un altre sentiment i portar-los fins a poder-ho alliberar.

I: La vostra música ataca directament les emocions?

V: No és el mateix emoció que sentimentalisme. Està clar que no vas a allò fàcil. Són melodies (algunes) senzilles, i arriba endins perquè és fàcil d'escoltar.

M: Tot i que sempre depèn. Evidentment la música, almenys a mi, mai et deixa indiferent. Pot provocar coses més o menys profundes però sempre provoca. Tota la música que fem té un missatge, tota. Està creada des d'un impuls, una inspiració o alguna cosa que ens mou a nosaltres. Si partíssim des de patrons rítmics o esquemes més mecànics segurament seria diferent, però no creem des d'aquí. És d'algun lloc més profund. Busca la profunditat de mirar el mar, de veure un arbre o veure una persona.